

лѣмиятъ кѣсметъ, че нали съмъ ужъ най-голѣмъ, пѣкъ то... — Той е най-малѣкъ, — обажда се мама, — ама ето, че е най-кѣсметлия. — Азъ гордо държа клончето съ червения конецъ и сияя отъ радостъ...

Кака е извадила изъ своя кѣсъ клонче съ една разцѣфтяна пѣпка и съ нѣколко по-малки, неразтворени още. Тя го държи въ ржката си и леко се усмихва. — Какво ти се е паднало тебъ, како? — питамъ я, като се вглеждамъ въ клончето ѝ. — Ехъ, нищо. — Смѣнкава тя и продължава да се усмихва. — Пѣтела и кокошкитѣ... — пояснява мама. — Ще ги хранишъ тѣхъ цѣлата година. — Нѣма що, това ти е кѣсметътъ, — добавя тато, като се усмихва. — Ами я пѣкъ менъ какво излѣзе, — и той показва едно клонче съ малко пѣпки. — Това пѣкъ какво е, мамо? — Нѣвето. Нѣвето и ливадето, че нали той ще води по тѣхъ ораче и косаче... — И на маминия кѣсъ се откроява малко клонче. — Ей го, мамо, и твоя кѣсметъ! — извиквамъ и вземамъ клончето, та ѝ го подавамъ. — Съ три пѣпки е. — Кравата и телето, — обажда се кака. — То се види, че менъ ми е писано кравитѣ да си доя и телето да гледамъ. — Байко си е сгърналъ рждетѣ. Тебъ нищо ли нѣма? — Питамъ го участливо? — Нищо, — казва и ухилено гледа своя разломенъ кѣсъ. Вдигамъ едно парче отъ неговия тутманикъ. — Ахъ, ей го и твоя кѣсметъ! Намѣрилъ си го, па се спотайвашъ... Клонче съ четири пѣпки. Що е то, мамо? — Кжщата. Четиритѣ пѣпки сж четиритѣ ѝ кюшета. — Ще гледа и ще пази той кжщата, — дума тато. — И дано я запази, — нисичко и едвамъ чуто прошепва мама...